Шкода, мовляв, про те й балакать,
Чому ніколи більш не буть,
Все, кажуть, можна переплакать,
Все можна на світі забуть.

Минають літа,— образ милий
З душі притихлої зника,
Уяви поприсок [15] безсилий
Туманом час заволіка.

Та сум останеться, не згине,
До суду-віку буде жить...
Хто серце вражене запине,
Отруту зможе затужить?

[15] — Поприсок — присок, попіл.